

mere som fast Tillæg til Lønningen, end de hidtil have havt gennemsnitlig gennem Sædtillægget. Dette er jo ganske vist meget gunstigt fra Regjeringens Side og seer meget godt ud, men det er rigtignok at gaae den modsatte Vej af den, som Udvalget havde meent at burde gaae, nemlig at gjøre en lille Nedsættelse. Finantsministeren vil omtrent have en ligesaa stor Forhøielse, som vi Andre have tænkt os at bevirke en Nedsættelse. Jeg seer godt, hvad der herved har ledet den høitærede Finantsminister. Han har sat sig hen og gjort sin Beregning efter det midlertidige Lønningsstillæg, som det er paatænkt at bringe ind under de samme Bestemmelser. Det midlertidige Lønningsstillæg af 1,200 Rd. har hidtil været 216 Rd., og dette løse Tilskud af 216 Rd. gaaer Finantsministerens Forslag ud paa at forvandle til et fast Lønningsstillæg af 216 Rd. Men at give dem, som have havt midlertidigt Lønningsstillæg, det fulde Tillæg som en fast Løn og samtidig at forhøje Tillægget for dem, som have havt Sædtillæg, til det samme Beløb, er netop at gaae den modsatte Vej af den, som Udvalget har meent var den rette. Udvalget har meent at burde opstille, hvad der kunde ansees for passende og rigtigt med Hensyn til dem, der have havt Sædtillæg, og det har derhos meent, hvad der staaer anført i Betænkningen, at den Forskjel, som der har været mellem Størrelsen af Sædtillægene og de midlertidige Lønningsstillæg, ikke er betydeligere, end at de, der have havt midlertidige Lønningsstillæg, meget vel maae kunne gaae ind under de samme Bestemmelser. Finantsministeren vender derimod Forholdet om og siger: de, som have havt midlertidigt Lønningsforbedring, have i Gennemsnit havt saa Meget, og det Tillæg skulle vi lade dem beholde, og vi skulle tillige derefter rette Tillægget for dem, som have havt Sædtillæg. Derved komme vi en Deel ud over, hvad vi hidtil have betalt, ligesom ogsaa adskilligt Andet taler for, at det ikke gaaer an saaledes at tage Embedsmændene med midlertidige Lønningsstillæg som Norm, ogsaa for de øvrige. Jeg skal for det Første i Forbigaaende nævne, at den sibt udfomne Lov om det midlertidige Lønningsstillæg var vedtagen af

Rigsraadet og ikke af Rigsdagen. Dernæst skal jeg gjøre opmærksom paa, at denne Lov kun gjaldt for 2 Aar, og at den Tid, som den gjaldt for, er udløben, saa at der, hvad den ærede Ordfører ogsaa gjorde opmærksom paa, ikke for Tiden er nogenjomhelst Lov, der tilfikkere de vedkommende Embedsmænd det midlertidige Lønningsstillæg. Man har givet dem det paa Finantsloven for iaar og vil sandsynligviis gjøre det for næste Aar, men det skeer altsaa kun for et enkelt Aar ad Gangen, og det er aldeles klart, at det kan forandres ved Behandlingen af enhver ny Finantslov, saaledes at det er stillet fuldstændig hen i det Løse. Men jeg finder, at det er en forunderlig Fremgangsmaade at tage det, som saaledes er stillet løst hen, som fast Norm for dem, som have en ved Lov fastsat Ret til at faae et bestemt Tillæg. — Hvorledes jeg derfor end betragter dette Spørgsmaal, kommer jeg til det Resultat, at det ærede Thing paa ingen Maade vil kunne stemme for Finantsministerens Forslag.

Uagtet den ærede Ordfører saa klart og tydeligt, som jeg kunde ønske det, har forklaret Udvalgets Forslag under Nr. 13 a og b til § 9, troer jeg dog, da det ogsaa forekommer mig, at der paa dette Punkt er viist en ganske forunderlig Fremgangsmaade i Regjeringsudkastet, stærkt at burde anbefale det ærede Thing at vedtage et af de to saaledes foreliggende Forslag. I Regjeringsudkastets § 9 siges det, at Alle, som efter de nugældende Love paa nogenjomhelst Maade kunne faae Mere i Nutid eller i Fremtid end efter de nye Bestemmelser, skulle vedblive at have Ret til det, som de saaledes ville faae efter de gamle Bestemmelser uden Hensyn til de nye Love, men at de, som efter de nye Love ville faae Mere end efter de gamle, skulle have dette Mere. Dette gaaer dog aabenbart, synes mig, ikke an, naar man faaer Dinene op for, hvad der i dette Forhold maa ansees for at være det Rette. Hvad Embedsmændene for Dieblirket have, vil jo Sagen negte dem at beholde; men, naar det siges, at de nugældende Lønningslove vedblivende skulle komme til Anvendelse paa Stillinger, i hvilke de Vedkommende efter dem ville være stillede fordelagtigere, saa